אור מתוך החושך

יושבי העיר חוו יאוש נורא. כל הסיכויים היו כנגדם, והשאלה מתי ואיך יבוא המוות, היתה השאלה הריאלית היחידה שנותרה. היתה קבוצה אנושית אחת, שסיכוייה היו אף נמוכים יותר: מי שנותר מחוץ לעיר, לכוד בבדידות בין הפטיש לסדן: רק ארבעה אנשים, חולים, שלא יכולים אפילו ליהנות מהתמיכה הקהילתית בשעת צרה.

בשנים בהם הפרשה לא יוצאת בשבת הגדול, כמו השנה, אנו קוראים את ההפטרה שפותחת בפסוק: "וארבעה אנשים היו מצורעים פתח העיר". שומרון, בירתה החזקה של ממלכת ישראל, גוססת במות איטי תחת מצור האויב הארמי. הסוף קרוב, והמצורעים מיואשים מהרעב והבדידות עד כדי כך, שהם מקבלים החלטה: "וְעַתָּ ה לְכוּ וְנִפְּלָה אֶל־מַחֲנֵ ה אֲרָ ם אִם־יְחַיֵּ נוּ נִ חְיֶ ה וְאִם־יְמִיתֵ נוּ וָמָ תְנוּ

הם מופתעים שמחנה האויב נטוש. ברגע הראשון הם אוכלים, מעשה הגיוני בהתחשב ברעב. ואז הם בוזזים, אך ההכרה המוסרית שבה אליהם, והם קוראים לאנשי העיר ליהנות משלל המזון הרב במחנה ארם הנטוש.

מלך ישראל החוששש מפני מלכודת, אך משתכנע לשלוח נסיינים למחנה, שהרי מה האפשרות האחרת? "כְּכָל־הֲמ ֹון יִשְׂרָאֵ ל אֲשֶׁר־בָּ מּוּ".

הסיכוי הוא, למות ככל מי שכבר מת ברעב....

וההפתעה: אין שום מלכודת, יש מסיבת שפע מדהימה שמסיימת את ימי הרעב הטראומטיים.

במוצאי שבת האחרונה, היו בינינו כאלה, שחששו שלא יזכו לאור הבוקר. המאמינים קיוו והאמינו, שגם בשעות החשוכות של הלילה, תמיד יהיה הקב"ה שיאיר לנו, וכך היה.

בימינו, אתגרי המשפחה לפעמים גורמים לנו להתייאש חלילה, אבל הנס שזכינו לו, מעודד את כולנו. בחושך אנחנו מצפים לאור.

הרבנית חוה כוכב (מנסבך)
מרצה במכללת חמדת הדרום, מנחת הורים וזוגות וחברת בוחרים במשפחה

בוחרים במשפחה

"בוחרים במשפחה" - ארגון חברתי ששם לו למטרה לחזק ולקדם את ערכי המשפחה בחברה ובמדינה, מול מגמות הפירוק של התא המשפחתי בארץ ובעולם